

ærede Minister fremhævede, ikke blot kan tænkes, men ogsaa kan ske, at Akten bortkommer. Jeg skal dog bemærke, at der ikke hidtil synes at være opstaaet nogen som helst Slags Vanskelighed derved, at Dokumenter, som have været af ret betydelig Værdi, men ikke have kunnet indføres i Akten, have maattet følge med denne. Jeg kender i alt Fald ikke noget Eksempel paa, at der deraf er opstaaet Vanskeligheder. Naar Indlægene, og hvad dertil hører, blive omhyggeligt indbundne og paginerede i en Bog, tror jeg ikke, at de ret vel ville kunne bortkomme. Ja, det kan selvfølgelig ske, men jeg mener dog, at en Betragtning støttet derpaa er noget teoretisk. I Praksis antager jeg ikke, at denne Mulighed vil voldt synderlig Besvær, men selvfølgelig bør Arbejdet gaa ud paa at finde en Maade, hvorpaa den kan afværges i de enkelte Tilfælde, hvor den maatte indtræde. Jeg er enig med den ærede Minister deri, men skal for øvrigt overlade Forslagsstillerne at svare paa de fremsatte Indvendinger.

Det Tilfælde, som synes at volde størst Vanskelighed, er det, som omhandles i § 4, nemlig at 2 Parter bestille samme Akt. Det forekommer mig dog, at man, selv om man ikke finder disse Regler ganske fyldestgørende for dette Tilfælde, maatte kunne komme til andre Regler, saa at denne Vanskelighed kunde bringes til at forsvinde. Naar man saa samtidig med den ærede Minister kunde finde en Regel om, hvorledes man skal forholde sig, naar noget af Akten bliver borte, mener jeg, at det vil være muligt at gennemføre Loven. Jeg er overbevist om, at det i Praksis overordentlig sjældent vil ske, at noget forsvinder, saa denne Mulighed kan ikke vække nogen større Betænkelse.

Jeg forudsætter, at Sagen bliver behandlet i et Udvalg, og der kunne vi jo komme ind paa Enkeltheder. Jeg skal altsaa blot udtale, at jeg anser det for ønskeligt, om et Forslag i denne Retning kunde fremmes.

Octavius Hansen: Dette Lovforslag er jo fremskømt paa Foranledning af Retsbetjente, og det glæder mig at høre, at det ærede Medlem, som nu talte, og som har nøje Kendskab til Forholdene, mener, at der ved Lovforslagets Gennemførelse vil kunne afhjælpes et meget føleligt Savn. Det var jo ogsaa den ærede Justitsministers Mening, at man derved vilde kunne undgaa en hel Del unyttigt Skriveri. Jeg tror nu overhovedet, at der i Lovforslaget findes

en hel Del Bestemmelser, som vilde gøre Tilvejebringelsen af Akter og Sagers Overførelse til højere Instans væsentlig lettere og simplere end nu. Men derved skal jeg ikke opholde mig, thi det, der vil blive Hovedsagen, er den Fare, som den ærede Minister fremhævede for, at de originale Indlæg og andre Dokumenter, der følge Akten, skulde blive borte, uden at man kunde reproducere dem. Den Fare mente den ærede Minister var saa stor, at man ikke for at opnaa den Besparelse i Skriveri, som kunde opnaas her, kunde udsætte sig for en saadan Fare; der maatte i det mindste træffes andre Foranstaltninger, og den ærede Minister antydede ogsaa den Vej, han mente at kunne gaa. Det er jo givet og erkendes fra alle Sider, at med det System, der nu gælder, og hvor Sagens Dokumenter udlaanes, ogsaa de originale Indlæg og Bilag, til Parterne, have vi akkurat den samme Fare. Naar Parten har faaet Dokumenterne, kan han med eller mod sin Villie forkomme dem. Spørgsmålet er da nu: Hvorledes raader man Bod derpaa? Jeg maa nu tilstaa, at jeg tror egentlig ikke, Ulykken er saa stor, om ogsaa disse Indlæg forkomme. For det første kunne de jo meget let reproduceres. Eller, rettere sagt, jeg vil sige, at for det første skrives der ofte meget unødvendigt, som Dommerne ikke bryde sig om at læse — og heller ikke andre, selvfølgelig. Men i hvert Fald kunne jo Indlægene i Reglen reproduceres; enten kunne de reproduceres efter Koncepten, eller de kunne reproduceres ud af Hukommelsen. Det eneste Tilfælde, hvor det kunde have virkelig Betydning, at et Indlæg blev borte, var, hvis det kunde paastaas fra Modpartens Side, at der i dette Indlæg var gjort Indrømmelser, som Modparten havde Ret til at holde den anden Part fast ved, og som man altsaa skulde kunne dokumentere; saa vil han maaske insinuere, at det netop er derfor, at Indlægget er blevet borte, for der stod i det Indrømmelser, som han nu har skaffet af Vejen. Men naar en Part bortkommer et Indlæg, som Modparten vil paaberaabe sig netop paa Grund af Indrømmelser osv., bliver det den Parts Sag, der har forkommet Indlægget; han maa undgælde derfor. Det er jo saaledes nu, naar man specielt ser hen til Appel, at man maa sige, at det spiller overordentlig liden Rolle med de Indlæg, der ere fremlagt i tidligere Instanser, naar en Sag kommer til Overretten eller Højesteret. Ved Højesteret f. Eks. gaar man meget nødig til at dokumentere Indlæg. Ærede